

HİÇ OLMAZSA ÖĞRETMEN OLSAYDIN

BİR zamanlar baştacımız olan öğretmenlerimizin itibarı artık bu kadar: **“Hiçbir meslek edinmemişsen, hiç olmazsa öğretmen olsaydın.”**

Bu sözcükler **“Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum.”** düşüncesi ile saygı gösterilen, itibar edilen ve de baş üstünde tutulan, toplumun önderleri durumundaki öğretmenlerimizin içinde bulunduğu sosyoekonomik yapıyı, çok net ve anlaşılır biçimde ortaya koymaya yetiyor da, artıyor bile.

Bir öğretim üyesi olarak eğitim ve öğretimi kendisine meslek edinen, ülkemizin geleceğini emanet edeceğimiz nesillere şekil veren öğretmenlerimizin, sadece **24 Kasım Öğretmenler Günü** vesilesi ile hatırlanmasını bir türlü içime sindiremiyorum. Daha doğrusu hazmedemiyorum. Öğretmenler Günü’nü kutlamak, o günün öneminden dolayı birtakım sosyal aktivitelerde bulunmak tabii ki çok güzel bir davranış. Ancak bu, tıpkı anneler veya babalar günü gibi olmalı. Bir başka deyişle; onlar her gün gündemde , canlı, taptaze ve başımızın üstünde olmalıdırlar. 24 Kasım’da ise, ayrıca bir sosyal etkinlik ile bu duygular pekiştirilmelidir. Yılda sadece tek bir gün hatırlamakla değil.

HER gün daha kötüye giden, itibar yitiren, sosyo kültürel ve ekonomik yapıları hızla bozulan öğretmenlerimizi bu duruma düşüren virüsü tespit etmek için öyle çok ayrıntılı teşhislere ihtiyaç yoktur. Herkes tarafından da bilinmektedir: **“Kalite”**

Mektupla veya **hızlandırılmış** eğitim ve öğretim sistemi ile, siyasi çıkarları uğruna iki ayda öğretmen yetiştiren zihniyettir öğretmenleri bu duruma düşüren. Bu yetmiyormuş gibi, aradan geçen yıllara rağmen ülkemizin hem mevcut hem de gelecekteki ihtiyaçlarının göz önüne alınmaması ve de buna bağlı olarak ciddi bir eğitim politikasının belirlenmemesi de bu çöküntüyü, kalitesizleşmeyi hızlandırmıştır. Asırlık bir zaman periyodu alınıp oluşturulması gereken eğitim stratejileri; ülke menfaatleri yerine siyasi menfaatler kriter alınıp günlük stratejiler belirlenmeye başlayınca, böyle bir manzarayı ortaya çıkarır.

GEÇENLERDE Milli Eğitimimizle ilgili küçük bir araştırma yaptım. Sonuç mu? Bakın söyleyeyim: Ülkemizde 20-25 bin civarında, okulda görev yapacak sınıf öğretmenine ihtiyaç varken, bu öğretmenleri yetiştiren fakültelerdeki ilgili bölümlerin toplam kontenjanı 5-6 bin civarında. Yıllar boyunca Fransızca ve Almanca öğretmenleri, ihtiyaç fazlalığından dolayı, kısa kurslardan sonra İngilizce öğretmenliğine geçirilmiştir. Nedense, yine de her yıl, bu diller için 2500 civarında kontenjan ayrılmaktadır. Üstelik önümüzdeki 10 yıl boyunca, bu dillerin öğretmen ihtiyacı yoktur. Orta okullarda en önemli derslerden olan fen bilgisi öğretmenliği için çok yetersiz olan 200 civarındaki sınırlı kontenjan arttırılmak istenmekte ve buradaki boşluğun da biyoloji, fizik ve kimya öğretmenleri ile doldurulması düşünülmektedir. Öğretmenlerin yetiştirilmesinde gözardı edilen bu tür sayısız akıl ve mantık dışı uygulamaların yanısıra, öğretmenlerin içinde buldukları ekonomik sıkıntılar, büyük şehirlerin öğretmenler için sürgün yeri olması doğu ve güneydoğunun da hayati tehlike taşıması olumsuzlukları bir kat daha artırmaktadır.

BİZ diyoruz ki; her şeyin bir bedeli vardır. Hele insan hamuruna şekil veren eğitim ve öğretim ordusunun bedeli ise en ağır bedeldir. Eğer kendimize, ülkemize ve geleceğimize saygı duyuyorsak bu bedeli ziyadesi ile ödemek zorundayız.